

РЕШЕНИЕ

№ 4262

гр. София, 11.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 60 СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АНГЕЛИНА К. БОЕВА

при участието на секретаря В. Т. Е.
като разгледа докладваното от АНГЕЛИНА К. БОЕВА Гражданско дело № 20211110142817 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от А. С. Г., чрез адв. М. П., срещу „Застрахователна компания Лев Инс“ АД, с която е предявен иск с правно основание чл. 432, ал. 1, вр. чл. 498, ал. 3, вр. чл. 493, ал. 1, т. 1 КЗ за осъждане на ответника, в качеството му на застраховател по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, да заплати на ищцата сумата в размер на 5000 лева – частично от 9000 лева, представляваща обезщетение за причинените ѝ от ПТП, настъпило на 27.10.2020 г., неимуществени вреди, ведно със законната лихва от датата на деликта до окончателното изплащане на дължимата сума.

В исковата молба се твърди, че на 27.10.2020 г. около 08,30 ч. ищцата управлявала лек автомобил марка „Хонда“, модел „Джаз“, с рег. ***** в гр. София по ул. „Заводска“. В същото време зад нея се движел товарен автомобил марка „Рено“, модел „Канго“, с рег. № *****, управляван от Б. А.. Поради несъобразена скорост товарният автомобил ударил в задната част автомобила, управляван от ищцата. От удара А. Г. получила травма на шията, а стресът от случилото се ѝ причинил паническо разстройство, характеризиращо се с кошмари, постоянна тревога и чувство на страх. Това ѝ състояние изисквало постоянни грижи и наблюдение от страна на близките ѝ и същевременно пречело на пострадалата да води нормален начин на живот и да извършва качествено трудовите си задължения. Твърди се, че и към настоящия момент ищцата все още изживявала шока от преживяното и изпитвала страх да управлява и да се вози в автомобил. Към датата на процесното ПТП гражданската отговорност на виновния водач била застрахована при ответното дружество по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите по застрахователна полица № BG/22/126000546910, със срок на застрахователното покритие от

18.02.2020 г. до 17.02.2021 г. На 11.05.2021 г. ищцата подаде до застрахователя претенция за заплащане на обезщетение за претърпените неимуществени вреди, като приложила всички необходими документи. С писмо изх. № 4638 от 21.05.2021 г. ответното дружество отказало да уважи претенцията, тъй като приело, че няма основание да бъде ангажирана отговорността му. Моли съда да постанови решение, с което да уважи изцяло предявения иск. Претендира направените по делото разноски, включително за заплатено адвокатско възнаграждение.

Исковата молба и приложенията към нея са изпратени на ответника „Застрахователна компания Лев Инс“ АД за отговор, като в срока по чл. 131 ГПК е постъпило становище по същата чрез юрк. А.С.. Процесуалният представител оспорва изцяло предявения иск по основание и по размер. На първо място оспорва наличието на причинно-следствена връзка между процесното ПТП и твърдените в исковата молба телесни увреждания и психологични проблеми. От приложения по делото двустранен констативен протокол било видно, че от произшествието били причинени само материални щети. Извън това прави възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата, тъй като при настъпване на инцидента същата била без поставен предпазен колан. Оспорва предявения иск и по размер, като твърди, че същият бил силно завишен и в противоречие с принципа за справедливост. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли изцяло претенцията на ищцата. Претендира направените по делото разноски, както и дължимото за настоящото производство юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание ищцата А. С. Г., редовно призована, не се явява лично, представлява се от адв. П.. Процесуалният представител поддържа исковата молба. В хода на устните състезания моли съда да уважи предявения иск като доказан по основание и по размер. От изслушаните свидетелски показания се установявало, че от преживяното произшествие ищцата изпитвала силен емоционален стрес, болка и страдания, а заключението на изслушаната съдебномедицинска експертиза потвърждавало, че травмите, които ищцата получила, били в причинно-следствена връзка с инцидента. Претендира направените по делото разноски, за които представя списък по чл. 80 ГПК.

В съдебно заседание ответникът „Застрахователна компания Лев Инс“ АД, редовно призован, се представлява от адв. Тодорова. Процесуалният представител поддържа отговора на исковата молба и направените в същия възражения, оспорвания и доказателствени искания. В хода на устните състезания юрк. Иванов моли съда да отхвърли исковата претенция по изложените в отговора съображения. В случай че счете същата за основателна, моли съда да вземе предвид вида на травмите, тяхната продължителност и факта, че към момента ищцата била напълно възстановена. Претендира направените по делото разноски, за които представя списък по чл. 80 ГПК.

Съдът, след като прецени по вътрешно убеждение събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите и становищата на страните, приема за установено следното.

От приетия като доказателство по делото Двустранен констативен протокол за ПТП се

установява, че на 27.10.2020 г. в 08:50 ч. ищцата управлявала лек автомобил марка „Хонда“, модел „Джаз“, с рег. ***** в гр. София на ул. „Заводска“, който бил блъснат от движещия се зад него товарен автомобил марка „Рено“, модел „Канго“, с рег. № *****, управляван от свидетеля Б. А.. В резултат на настъпилото произшествие били причинени щети по двата автомобила, като при този на ищцата същите били по задната броня, капака и багажника, а при автомобила, управляван от свидетеля А. – по предната броня. Протоколът бил подписан от двамата водачи, участвали в ПТП, без възражения, като водачът на товарния автомобил записал, че е виновен за ПТП, а ищцата отбелязала, че е потърпевша. Двустранният протокол за ПТП, подписан от участниците в него, без посещение от служител на КАТ на мястото на инцидента, представлява частен свидетелстващ документ, който се ползва само с формална доказателствена сила. Последната установява единствено, че лицата, посочени като автори на протокола, действително са го подписали (чл. 180 ГПК), но не и верността на удостоверените в протокола факти относно механизма на произшествието, вината и причинените щети. За последните обстоятелства двустранният протокол следва да бъде преценяван от съда с оглед на всички други доказателства по делото. Съответствието на съгласуваните изявления на двамата водачи относно посочените обстоятелства с действителното фактическо положение подлежи на доказване на общо основание в процеса (вж. *Решение № 15 от 25.07.2014 г. по т. д. № 1506/2013 г., I Т.О., ВКС*, *Решение № 98 от 25.06.2012 г. по т. д. № 750/2012 г., II Т.О., ВКС*). Посоченият в Протокола за ПТП механизъм на произшествието се потвърждава напълно от показанията на свидетеля Б. Р. А..

Видно от лист за преглед на пациент в КДБ/СО № 32454, на 29.10.2020 г. А. Г. посетила Спешното отделение на УМБАЛ „Света Анна“ – София с оплаквания от периодични изтръпвания на крайниците с краткотраен характер след претърпяна два дни преди това травма в шийната област. На ищцата била поставена диагноза травма на шията и била насочена за рентгенография на шиен отдел – фас и профил, и преглед от неврохирург. При извършеното изследване било установено, че няма данни за фрактури в костните структури. А видно от допълнителен лист към листа за преглед на пациент, специалист от Клиниката по неврохирургия констатирал, че липсвали анамnestични и клинични данни за спешен неврохирургичен проблем. Пострадалата била изписана с препоръки за проследяване на състоянието от ОПЛ, покой и НСПВС.

От приложен към исковата молба амбулаторен лист № 000145 от 28.01.2021 г. се установява, че на ищцата била извършена консултация във връзка с поставената ѝ диагноза паническо разстройство (епизодична пароксизмална тревожност). Видно от снетата анамнеза, в началото на ноември 2020 г., след преживения пътен инцидент при А. Г. се появили пристъпи на паника, агорафобия и вегетативна симптоматика. Било започнато лечение с Ксетанор и Клонарекс, като лекарят – психиатър констатирал следното обективно състояние: пострадалата била по-спокойна, емоционално еутимна, не получавала пристъпи, агорафобията била преодоляна.

Не се спори между страните, че към датата на настъпване на застрахователното

събитие съществувал валиден договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, сключен с ответното дружество по отношение на товарен автомобил марка „Рено“, модел „Канго“, с рег. № ***** по застрахователна полица № BG/22/126000546910, със срок на застрахователното покритие от 18.02.2020 г. до 17.02.2021 г.

Не е спорно и обстоятелството, че на 11.05.2021 г. ищцата подала до застрахователя по задължителната застраховка претенция за изплащане на застрахователно обезщетение за причинените ѝ от процесното ПТП неимуществени вреди, по която била образувана щета № 0000-1000-04-21-7290. С писмо изх. № 4638 от 21.05.2021 г. ответното дружество отказало да уважи претенцията на пострадалата, тъй като приело, че не била доказана причинно-следствената връзка между настъпилото ПТП и констатираните телесни увреди и липсвало основание за ангажиране на отговорността му.

По делото са допуснати и събрани гласни доказателствени средства. По искане на ищцата е разпитан свидетелят М. В.Д., а по искане на ответника – свидетелят Б. Р. А.. От показанията на свидетеля А. се потвърждава механизмът на настъпване на процесното ПТП. През есента на 2020 г. Б. А. управлявал товарен автомобил марка „Рено“, като се движел зад автомобила на ищцата. В близост до спирка лекият автомобил внезапно спрял и поради неспазване на необходимата дистанция товарният автомобил, управляван от свидетеля, го блъснал отзад. От свидетелските показания се установява, че ударът бил лек, като между двамата водачи не е имало спор кой е виновен за произшествието.

Участието на ищцата в процесното произшествие се потвърждава и от другия свидетел – М. Д.. От думите му се установява, че в резултат на удара при А. Г. се появила болка във врата и гърба. Пострадалата опитала различни видове лечение – масажи, физиотерапия, иглотерапия и медикаменти. Според свидетеля единствено лечебните масажи помогнали за облекчаване на болката. Освен това инцидентът ѝ причинил силна уплаха. След него ищцата избягвала да шофира и предпочитала да се придвижва пеша. Съдът кредитира показанията и на двамата свидетели като обективни, последователни, подробни и логични. Обстоятелството, че М. Д. е близък на ищцата не е основание само по себе си за дискредитиране на неговите показания. Съгласно чл. 172 ГПК показанията на свидетели, които са заинтересовани в полза или във вреда на една от страните, се преценяват от съда с оглед на всички други данни по делото, като се има предвид възможната тяхна заинтересованост. Показанията на Д. не се опровергават от останалия събран по делото доказателствен материал. Обстоятелството, че свидетелят е близък на ищцата, му е дало възможност да придобие преки впечатления от нейното състояние непосредствено след процесното ПТП и от начина, по който протекъл оздравителният процес, като съдът няма основание да смята, че при свидетеля липсват способността и желанието вярно да възприеме фактите и добросъвестно да ги възпроизведе в показанията си.

Допусната е по искане на страните комплексна съдебномедицинска експертиза. Заключение на вещите лица е прието от съда и не е оспорено от страните. Същото е изготвено след запознаване с приетите по делото доказателства и извършен преглед на

ищцата. От заключението се установява, че при настъпилото на 27.10.2020 г. пътно-транспортно произшествие ищцата получила травма в областта на шията в резултат на т. нар. „камшичен удар“. При този механизъм се получавали увреждания в областта на шията с различна тежест в зависимост от силата на удара. Според вещите лица било възможно както травмата в областта на шията да е получена по описания в исковата молба начин, така и описаните в медицинската документация тревожни оплаквания да са провокирани от преживения стрес при настъпилото на 27.10.2020 г. ПТП. Нито едно от тези две увреждания не било животозастрашаващо, като вещите лица не очаквали да настъпят усложнения или да има трайни последствия за пострадалата от което и да е от тях. През острия период на травмата в шийната област (първите 15 дни) болките създавали проблеми и неудобство при изпълнение на ежедневните дейности и оказвали влияние върху работоспособността ѝ. При нормално протичане на лечебния процес без усложнения периодът на пълно възстановяване от тази травма бил около 20 дни. По отношение на психичните оплаквания и симптоми вещото лице констатирало, че същите отзвучали до края на третия месец след катастрофата, като нямало данни за възобновяването им или за настъпили усложнения. В дадени пред съда устни разяснения вещото лице – психиатър потвърди, че въз основа на приложената по делото медицинска документация и от самоотчета на ищцата по време на прегледа приемала, че става дума за реактивно състояние, т.е. психични симптоми, които са се появили в резултат на преживения при пътния инцидент стрес. След проведено адекватно лечение същите отзвучали. Съдът намира, че заключението на вещите лица е пълно, ясно, обосновано и не възниква съмнение относно неговата правилност, поради което го възприема изцяло.

По делото са представени и други писмени доказателства, неотнормими към настоящия спор.

От така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи.

По иска с правно основание чл. 432, ал. 1, вр. чл. 498, ал. 3, вр. чл. 493, ал. 1, т. 1 КЗ:

Разпоредбата на чл. 432, ал. 1 КЗ урежда правото на иск на пострадалото лице срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за заплащане на обезщетение за причинените му от застрахования вреди. Това право произтича от наличието на застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ между застрахователя и причинителя на вредата и настъпване на застрахователното събитие. Наред с това, за да се ангажира отговорността на застрахователя, следва да са налице и всички кумулативни предпоставки от фактическия състав на деликтната отговорност на причинителя на вредата – деянието, причинените с него вреди, причинно-следствената връзка между ПТП и причинените вреди, противоправност. Това е така, защото отговорността на застрахователя, изразяваща се в заплащане на обезщетение за претърпените от пострадалото лице имуществени и неимуществени вреди, е функционално обусловена и тъждествена по обем с отговорността на застрахования делинквент – застрахователят дължи обезщетение за вредите само доколкото застрахованият е отговорен

спрямо увреденото лице за тяхното репарирание. На основание чл. 45, ал. 2 ЗЗД във всички случаи на непозволено увреждане вината се предполага до доказване на противното.

Не се спори по делото, че по време на настъпване на застрахователното събитие съществувал валиден договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, сключен с ответното дружество по отношение на марка „Рено“, модел „Канго“, с рег. № *****.

Настоящият съдебен състав намира, че от събраните по делото доказателства бяха установени и елементите от фактическия състав на гражданската отговорност на водача – причинител на вредата. От Двустранния констативен протокол за ПТП и свидетелските показания беше установен механизмът на настъпване на произшествието, както и противоправното поведение на водача, чиято гражданска отговорност е била застрахована при ответното дружество. Б. Р. А. нарушил правилата за движение и по-точно задължението си като водач на пътно превозно средство да се движи на такова разстояние от движещото се пред него друго превозно средство, че да може да избегне удряне в него, когато то намали скоростта или спре рязко (чл. 23, ал. 1 ЗДвП). В резултат на противоправното му поведение на ищцата били причинени следните телесни увреждания, установени от събраните по делото писмени и гласни доказателства и от заключението на комплексната съдебномедицинска експертиза, а именно: травма (контузия) в областта на шията. Освен това след пътния инцидент при А. Г. били регистрирани тревожни оплаквания и психично разстройство, които са се появили в резултат от преживения стрес при пътния инцидент. Следователно, доказана е и причинната връзка между претърпените от ищцата неимуществени вреди и процесното ПТП.

Неоснователно се явява възражението на ответника, че тъй като не бил съставен констативен протокол за ПТП с пострадали лица, а водачите подписали двустранен констативен протокол с отразяване единствено на материални щети, то не било установено, че твърдените в исковата молба увреждания били причинени именно при процесното застрахователно събитие. Както многократно е имал случай да посочи Върховният касационен съд, включително с решения, постановени по реда на [чл. 290 ГПК](#), дори съставеният от органите на МВР протокол за ПТП (официален свидетелстващ документ) подлежи на оспорване и констатациите в него могат да бъдат оборени. Различна е само доказателствената тежест, но във всички случаи за страната съществува правна възможност в рамките на спорното съдебно производство да установи или обори факта на настъпване на ПТП, както и механизма му и участниците в него с всички доказателствени средства. Дали съставеният документ е валиден или не няма решаващо значение, след като страната разполага с възможността да докаже тезата си чрез други способности (вж. *Определение № 419 от 07.07.2017 г. по т. д. № 850/2017 г., I Т. О., ВКС*). От събраните по делото писмени и гласни доказателства и доказателствени средства и от заключението на съдебномедицинската експертиза, което не беше оспорено от страните, се установи, че уврежданията, чието обезщетяване се претендира в настоящото производство, са били причинени на ищцата именно при процесното ПТП, настъпило на 27.10.2020 г. Ето защо

възражението на ответника, че липсвала причинно-следствена връзка между процесното ПТП и получените от ищцата телесни увреждания, не може да бъде прието. По делото липсват доказателства, които да оборват презумпцията за вина по чл. 45, ал. 2 ЗЗД.

По отношение на другото основно възражение, наведено в отговора на исковата молба, а именно за съпричиняване от страна на пострадалата на вредоносния резултат съдът намира следното. Съгласно константната съдебна практика, за да бъде намалено обезщетението за вреди, увреденият трябва да е допринесъл за тяхното настъпване. Необходимо е този принос да е конкретен, т.е. да се изразява в извършването на конкретни, определени действия или въздържането от такива действия от страна на увреденото лице. Съпричиняване на вредоносния резултат ще е налице само ако именно поведението на увредения е станало причина или е повлияло по някакъв начин върху действията на причинителя на вредата (вж. *Решение № 45 от 15.04.2009 г. по т. д. № 525/2008 г., II Т.О., ВКС, Решение № 59 от 10.06.2011 г. по т. д. № 286/2010 г., I Т.О., ВКС*). Твърдяното от ответника бездействие на ищцата, което допринесло за настъпването на вредоносния резултат, е непоставянето на обезопасителен колан. Настоящият съдебен състав намира възражението за съпричиняване за неоснователно. От заключението на комплексната съдебномедицинска експертиза се установява, че главата е относително свободна в движението си и при удар отзад тя рязко отива назад, след което рязко се връща напред – т. нар. „камшичен удар“. Следователно, с оглед характера на получените при процесното ПТП увреждания и неговия механизъм може да се заключи, че същите биха настъпили дори при поставен предпазен колан. Съгласно чл. 154, ал. 1 ГПК всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. Страната, която носи доказателствената тежест за определен факт, следва да проведе пълно и главно доказване на този факт, т. е. да установи по несъмнен начин осъществяването му в обективната действителност. Настоящият съдебен състав намира, че в случая ответникът не представи доказателства за наличие на съпричиняване, макар че с доклада по делото беше разпределено в негова доказателствена тежест установяването на посоченото обстоятелство. При тази доказателствена съвкупност за съда възниква правото и задължението да приложи последиците от недоказването, а именно да приеме за ненастъпила тази правна последица, чийто юридически факт е недоказан. Ответникът не успя да докаже опосредяване на вредоносния резултат от други обстоятелства, извън поведението на застрахования при него водач, включително от действия или бездействия на пострадалата, поради което съдът намира, че не е налице основанието по чл. 51, ал. 2 ЗЗД за намаляване на дължимото обезщетение. Направеното в тази насока възражение в отговора на исковата молба не може да бъде прието.

По отношение на размера на дължимото обезщетение следва да бъде взето предвид следното. Съгласно чл. 52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Според константната съдебна практика понятието „справедливост“ не е абстрактно, а всякога свързано с преценката на обективно съществуващи конкретни обстоятелства, които следва да бъдат обсъдени в тяхната съвкупност, както и на общественото разбиране за справедливост на даден етап от развитието на самото общество,

несъмнено обусловено от съществуващата в страната икономическа конюнктура. Индиция за последните са и лимитите на застрахователни покрития по чл. 492 КЗ, които дори да нямат самостоятелно значение по отношение на критерия за справедливост, следва да бъдат взети предвид и обсъдени, за да бъдат отчетени реалните икономически условия, имащи значение за приложението на чл. 52 ЗЗД. Следователно, да бъде справедливо по смисъла на чл. 52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди, означава да бъде определен от съда онзи точен според съществуващата в страната икономическа обстановка паричен еквивалент на всички понесени от конкретното увредено лице емоционални, физически и психически болки, неудобства и сътресения, които съпътстват живота му за определен по-кратък или по-продължителен период от време (вж. *Решение № 97 от 13.11.2017 г. по гр. д. № 60239/2016 г., II Г.О., ВКС, Решение № 217 от 20.12.2017 г. по т. д. № 990/2017 г., II Т.О., ВКС и цитираната в последното съдебна практика*). Съдът, като съобрази изложените по-горе критерии и като взе предвид претърпените от ищцата болки и страдания, продължителността им (около 20 дни за травмата в областта на шията и 3 месеца за психичните оплаквания), размера на застрахователните суми по застраховката „Гражданска отговорност“ на автомобилистите – за неимуществени и имуществени вреди вследствие на телесно увреждане или смърт – 10420000 лева за всяко събитие, независимо от броя на пострадалите лица (чл. 492, т. 1 КЗ), размера на минималната работна заплата за страната към датата на процесното ПТП – 610 лева, както и обстоятелствата, обуславящи по-нисък размер на обезщетението, а именно: липсата на необходимост от оперативно лечение и от обездвижване при възстановяването, което би затруднило ищцата при хигиенно-битовото ѝ обслужване; обстоятелството, че оздравителният процес е преминал без усложнения, като към настоящия момент ищцата се е възстановила напълно от получените увреждания и няма трайни последици от същите както върху здравословното ѝ състояние, така и върху начина ѝ на живот; липсата на данни същата да е отсъствала от работа поради получените увреждания; младата възраст на пострадалата, при която възстановяването е по-бързо, по-лесно и по-безболезнено, намира, че справедлив и съразмерен на претърпените вреди е размер на обезщетението от 2000 лева.

По отношение на началния момент, от който се дължи лихва за забава при пряк иск на увреденото лице срещу застрахователя по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ при действието на новия Кодекс за застраховането, следва да бъде взето предвид *Решение № 128 от 04.02.2020 г. по т. д. № 2466/2018 г., I Т.О., ВКС*, в което е прието следното. Спрямо договорите за застраховка на гражданската отговорност са предвидени специални правила, съобразно които застрахователят се задължава на основание чл. 429, ал. 1, т. 1 КЗ да покрие в границите на определ.та в застрахователния договор застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от последния на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие, а на основание чл. 429, ал. 1, т. 2 КЗ – да покрие отговорността на застрахования за неизпълнение на негово договорно задължение. И в двата случая разпоредбата на чл. 429, ал. 2, т. 2 КЗ предвижда, че в застрахователното обезщетение се включват и лихви за забава, когато застрахованият отговаря за тяхното плащане пред

увреденото лице при условията на чл. 429, ал. 3 КЗ. Следователно, от една страна отговорността на застрахователя спрямо увреденото лице е функционално обусловена от отговорността на застрахования, включително и по отношение на лихвите за забава, които последният дължи на увредения. От друга страна, за разлика от Кодекса за застраховането (отм.) новият Кодекс за застраховането (в сила от 01.01.2016 г.) в чл. 429, ал. 3, изр. 2 изрично лимитира включените в застрахователното обезщетение, а оттам и в застрахователната сума лихви за забава, като ги ограничава до тези, които текат от момента на по-ранната от следните дати: датата на уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие от застрахования на основание чл. 430, ал. 1, т. 2 КЗ или датата на уведомяване на застрахователя за настъпване на застрахователното събитие от увреденото лице или датата на предявяване на претенцията на увредения пред застрахователя за заплащане на застрахователно обезщетение, но не и от датата на настъпване на застрахователното събитие. До приемането на новия КЗ съгласно правилото на чл. 227, т. 2 КЗ (отм.) застрахователят има право на регресен иск спрямо застрахования за заплатените на увреденото лице дължими от застрахования лихви за забава от датата на настъпване на застрахователното събитие до датата на съобщаването на същото на застрахователя от застрахованото лице или до датата на предявяване на прекия иск по чл. 226, ал. 1 КЗ (отм.) от увредения. Следователно, така посочените лихви за забава за периода от увреждането до уведомяването се включват в застрахователното обезщетение, респ. в застрахователната сума по реда на КЗ (отм.). В сега действащия КЗ липса аналогична норма. Разликата в периодите по отношение на дължимото спрямо увреденото лице обезщетение за забава от делинквента на основание чл. 86, вр. чл. 84, ал. 3 ЗЗД и от застрахователя по застрахователния договор се извежда не само с оглед изричното правило на чл. 429, ал. 3, изр. 2 КЗ, но и предвид въведената с новия КЗ абсолютна процесуална предпоставка за предявяване на прекия иск на увреденото лице спрямо застрахователя на делинквента по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите на основание чл. 498, ал. 3, вр. чл. 432, ал. 1 КЗ – отправянето на писмена застрахователна претенция спрямо застрахователя по реда на чл. 380 КЗ. След предявяване на претенцията по чл. 498 КЗ за застрахователя е налице нормативно предвиден срок за произнасяне по чл. 496 КЗ, като произнасянето и неизплащането в срок на застрахователно обезщетение е свързано с: 1. изпадане на застрахователя в забава – чл. 497, ал. 1, т. 1 и т. 2 КЗ, в който случай той дължи лихва за собствената си забава, и 2. с възможност увреденото лице да предяви пряк иск срещу застрахователя в съда на основание чл. 498, ал. 3, вр. чл. 432, ал. 1 КЗ. Въз основа на изложеното съставът на ВКС е направил следния извод: в хипотезата на пряк иск от увреденото лице срещу застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ в застрахователната сума по чл. 429 КЗ се включва дължимото от застрахования спрямо увреденото лице обезщетение за забава за периода от момента на уведомяване на застрахователя, респ. предявяване на претенцията от увреденото лице пред застрахователя, а не от момента на увреждането.

Съобразявайки цитираната съдебна практика, настоящият съдебен състав намира, че

ответното дружество дължи законна лихва върху присъденото обезщетение от датата на уведомяването му от увреденото лице, което в настоящия случай не е спорно, че е направено на 11.05.2021 г. С оглед изложеното искът по чл. 432, ал. 1, вр. чл. 498, ал. 3, вр. чл. 493, ал. 1, т. 1 КЗ се явява основателен и следва да бъде уважен за сумата в размер на 2000 лева, ведно със законната лихва върху главницата за периода от 11.05.2021 г. до окончателното изплащане на дължимата сума. За разликата над уважения размер от 2000 лева до пълния предявен размер от 5000 лева искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

По отношение на разноските:

Процесуалният представител на ищцата е поискал присъждане на направените по делото разноски, като е представил списък по чл. 80 ГПК. В настоящото производство ищцата е извършила следните разноски: 200 лева за внесена държавна такса и 800 лева за заплатено адвокатско възнаграждение. В отговора на исковата молба ответникът е направил възражение за прекомерност на заплатеното от ищцата адвокатско възнаграждение. Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 ЗА. А чл. 36, ал. 2 ЗА препраща към Наредба № 1 от 09.07.2004 г. на Висшия адвокатски съвет за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Изчислено съгласно чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредбата (в редакцията ѝ към датата на сключване на договора за правна помощ – 13.02.2023 г.), минималният размер на адвокатското възнаграждение възлиза на 800 лева. Тъй като заплатеното от ищцата адвокатско възнаграждение е в минимален размер, същото не следва да бъде редуцирано. Предвид изложеното, с оглед изхода на настоящия спор и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът „Застрахователна компания Лев Инс“ АД следва да бъде осъден да заплати на ищцата А. С. Г. сумата в общ размер на 400 лева, представляваща направените в настоящото производство разноски за внесена държавна такса и заплатено адвокатско възнаграждение съразмерно с уважената част от иска.

Процесуалният представител на ответника също е поискал присъждане на направените по делото разноски, като е представил списък по чл. 80 ГПК. В настоящото производство ответното дружество е извършило следните разноски: 60 лева за депозит за призоваване на свидетел, 200 лева за депозит за вещи лица и 100 лева за юрисконсултско възнаграждение, изчислено съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК (изм. ДВ, бр. 8 от 24.01.2017 г.), вр. чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ. С оглед изхода на настоящия спор и на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 ГПК ищцата А. С. Г. следва да бъде осъдена да заплати на ответника „Застрахователна компания Лев Инс“ АД сумата в общ размер на 216 лева, представляваща направените в настоящото производство разноски за депозити за свидетел и вещи лица и юрисконсултско възнаграждение съразмерно с отхвърлената част от иска.

С оглед изхода на настоящия спор и на основание чл. 78, ал. 6, вр. чл. 83, ал. 2 ГПК ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати по сметка на Софийски районен съд

разноски за вещи лица в размер на 160 лева съразмерно с уважената част от иска.

Воден от горното, съдът:

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Застрахователна компания Лев Инс” АД, ЕИК 121130788, представлявано от изпълнителните директори П.В. И. и В.В.И., със седалище и адрес на управление гр. София, район „Студентски”, бул. „С.ско шосе” № 67А, **да заплати на А. С. Г.**, ЕГН *****, с постоянен адрес гр. София, АДРЕС, **по иска с правно основание чл. 432, ал. 1, вр. чл. 498, ал. 3, вр. чл. 493, ал. 1, т. 1 КЗ сумата 2000** (две хиляди) лева, представляваща обезщетение по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за причинените неимуществени вреди от ПТП, настъпило на 27.10.2020 г., ведно със законната лихва за периода от 11.05.2021 г. до окончателното изплащане на дължимата сума, **като ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над уважения размер от 2000 лева до пълния предявен размер от 5000 лева.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, **„Застрахователна компания Лев Инс” АД**, ЕИК 121130788, представлявано от изпълнителните директори П.В. И. и В.В.И., със седалище и адрес на управление гр. София, район „Студентски”, бул. „С.ско шосе” № 67А, **да заплати на А. С. Г.**, ЕГН *****, с постоянен адрес гр. София, АДРЕС, **сумата 400** (четирисотин) лева, представляваща направените в настоящото производство разноски за внесена държавна такса и заплатено адвокатско възнаграждение съразмерно с уважената част от иска.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 ГПК, **А. С. Г.**, ЕГН *****, с постоянен адрес гр. София, АДРЕС, **да заплати на „Застрахователна компания Лев Инс” АД**, ЕИК 121130788, представлявано от изпълнителните директори П.В. И. и В.В.И., със седалище и адрес на управление гр. София, район „Студентски”, бул. „С.ско шосе” № 67А, **сумата 216** (двеста и шестнадесет) лева, представляваща направените в настоящото производство разноски за депозити за свидетел и вещи лица и юрисконсултско възнаграждение съразмерно с отхвърлената част от иска.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 6, вр. чл. 83, ал. 2 ГПК, **„Застрахователна компания Лев Инс” АД**, ЕИК 121130788, представлявано от изпълнителните директори П.В. И. и В.В.И., със седалище и адрес на управление гр. София, район „Студентски”, бул. „С.ско шосе” № 67А, **да заплати по сметка на Софийски районен съд** разноски за вещи лица в размер на **160** (сто и шестдесет) лева съразмерно с уважената част от иска.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

На основание чл. 7, ал. 2 ГПК на страните да се връчи препис от решението.

Съдия при Софийски районен съд: _____

